

**HANS
MIJNDERS**

LINK!

uitgedaagd
door een levens
GevaaRlijke
challenge

HOOFDSTUK 1

‘Waarom gaan de dagen tijdens de vakantie zoveel sneller dan op school?’ vraagt Tim zich hardop af.

‘Wat denk je zelf?’ Winston, die naast hem fietst, kijkt hem met een spottende blik aan.

‘Ik zou het niet weten. Vooraf denk je ... Zes weken. Wauw! Maar het stelt echt niks voor.’ Tim kijkt al fietsend even op het scherm van zijn telefoon. ‘Staat ons rooster eigenlijk al op de site?’

Winston haalt zijn schouders op. ‘Geen idee. Als we in ieder geval Buitendam maar niet hebben. Ik ben al niet goed in wiskunde, maar die 5 op mijn rapport is zijn schuld. Hij kan écht niet uitleggen.’

‘Het is wel gezellig in zijn lessen.’ Tim remt af om een auto van rechts voor te laten gaan. ‘Vooral die laatste les.’

‘Toen we met dikke elastieken pennen in het plafond schoten?’ Winston schiet in de lach. ‘Ik heb Buitendam nog nooit zo kwaad gezien.’

‘Zoiets zou ik nu nooit meer doen.’ Tim stopt de telefoon in zijn broekzak. ‘Als tweedeklasser doe je zulke dingen nog, maar in de derde klas niet meer.’

‘Meen je dat?’

‘Nee.’ Tim schudt grinnikend zijn hoofd. ‘Hoe was je vakantie?’ ‘We zijn vijf dagen naar Venetië geweest. Dat is echt een gave stad! En daarna twee weken naar onze caravan in Friesland.’

‘Is dat niet saai, elke keer naar dezelfde camping?’

‘Juist niet. Er zijn daar best veel gasten van mijn leeftijd,’ vertelt Winston, ‘dus we doen veel dingen met elkaar.’

‘Zijn er ook leuke meiden bij?’ wil Tim weten.

‘Daar denk jij natuurlijk gelijk weer aan.’

‘Heb jij daar soms een vriendin?’ plaagt Tim.

‘Doe normaal, maar ... Wacht even.’ Winston remt af en pakt zijn telefoon uit zijn zak. ‘Twee jongens van de camping zitten bij elkaar op school en die hadden voor de vakantie een supergave challenge bedacht. Het is echt een rage geworden.’ Hij zoekt even en geeft de telefoon aan Tim. ‘Kijk zelf maar.’

Een beetje ongeïnteresseerd pakt Tim de telefoon aan. Hij kent zijn vriend intussen. Die maakt verhalen altijd spannender dan ze zijn.

‘Maar ... Dat meen je niet! Ben jij die gozer met dat masker op?’

‘Ja. Wat vind je ervan?’

‘Wat ging je daarmee doen?’

‘Let maar op.’

Tim ziet in het filmpje zijn vriend naar een caravan toe lopen en op de deur kloppen. Als een man van een jaar of dertig de deur opendoet, laat Winston een oerwoudkreet horen en dan rent hij snel weg.

Tim schudt zijn hoofd. ‘Bizar. Heeft iedereen hieraan meegedaan?’

‘Gaaf, hè?’ De ogen van Winston schitteren. ‘Die man schrok echt heel erg. En weet je wat ik nu heb bedacht?’ Winston stopt de telefoon weer in zijn zak. ‘We moeten op school ook een challenge beginnen. Als we een goed filmpje maken, gaan er vast meer leerlingen meedoen. Of leraren, dat is nog veel leuker.’ Terwijl hij weer op zijn fiets stapt, kijkt hij naar Tim. ‘Goed idee, hè? Met een te gekke challenge wordt het op school een stuk gezelliger.’

Tim haalt zijn schouders op. Het filmpje dat Winston hem liet zien zag er wel grappig uit, maar hij kan zich niet voorstellen dat veel leerlingen eraan mee gaan doen. Ze krijgen hem in

ieder geval niet zo gek dat hij een masker opzet en bij onbekende mensen aan gaat bellen. ‘Heb je al een idee?’

‘Ja. En ik heb het eergisteren al opgenomen ook.’

Tim kijkt verrast opzij. ‘Dat meen je niet. Wat heb je bedacht?’

Toch wel iets anders dan dat gedoe met zo’n masker voor?’

‘Het is nog veel leuker’, zegt Winston zelfverzekerd.

‘Laat nou zien!’ dringt Tim aan.

‘Nee.’ Winston schudt zijn hoofd. ‘Dat doe ik zo op school. En ik weet zeker dat het een hit wordt.’

‘Vertel dan in ieder geval wat je hebt bedacht’, dringt Tim aan.

‘De M&M-challenge.’ Winston kijkt hem triomfantelijk aan.

‘Goed, hè?’

‘M&M-challenge?’ Tim fronsst zijn wenkbrauwen. ‘Wat moet ik me daarbij voorstellen?’

‘Je weet toch wel wat M&M’s zijn?’

‘Je bedoelt die kleine chocoladesnoepjes in allerlei kleuren?’

‘In één keer goed.’ Winston grinnikt. ‘Daar heeft het mee te maken. Maar meer vertel ik niet.’

‘Hé, jongens, luister. Ik heb een idee.’ Druk met zijn armen zwaaiend loopt Winston tien minuten later naar het bankje op de hoek van het plein, waar de leerlingen van hun klas elke pauze zijn te vinden.

‘Jongens, Winston heeft een idee.’ Wilbert, een klasgenoot die twee keer de tweede klas heeft gedaan, klapt in zijn handen.

‘Wat heb je nu weer bedacht?’

‘Jullie hebben toch weleens van een challenge gehoord?’

‘Ja. Hoezo?’ wil Wilbert weten.

‘Heb jij er ook eentje bedacht?’ roept Melanie.

‘Goed geraden.’ Winston pakt de telefoon uit zijn zak. ‘De M&M-challenge.’

‘Echt waar? Heb je al een filmpje? Wat goed.’ Melanie gaat direct naast Winston staan.

‘Dat wil ik ook zien.’ Clarissa slaat een arm om de schouders van Melanie. ‘Wat doe je met die M&M’s?’

Tim gaat achter Clarissa en Melanie staan en kijkt naar de telefoon die Winston, omringd door klasgenoten, omhooghoudt.

‘Let op, daar komt-ie. De eerste M&M-challenge!’ roept Winston. Gelijk tikt hij met de wijsvinger van zijn linkerhand op het scherm.

Tim gaat op zijn tenen staan en knijpt zijn ogen een beetje samen ... Hij ziet op het scherm zijn vriend achter een tafel zitten, met een grote zak M&M’s voor zich.

‘Houd je hand nou stil’, zegt Wilbert. ‘Zo kan ik het niet zien.’ ‘Iemand duwt me.’ Winston houdt de telefoon zo hoog mogelijk. ‘Let op, nu gaat het gebeuren. Ik maak eerst groepjes van tien.’ Tim ziet dat Winston op de tafel van de M&M’s allemaal groepjes maakt. Dat het er elke keer tien zijn, moet hij maar geloven. ‘Ga je ermee gooien?’ wil Wilbert weten.

‘Kijk zelf maar’, antwoordt Winston.

Tim ziet op het scherm dat Winston naar de groepjes gekleurde snoepjes wijst. Wat nu? Winston kijkt even met een triomfantelijke blik in de camera en zegt iets.

‘Ik hoor het niet!’ merkt Clarissa op. ‘Kan dat ding niet harder?’ Winston klikt op het scherm, zodat het beeld stilstaat, en laat zijn hand zakken. ‘Sorry, maar het volume staat op z’n hardst. Ik zei: “Ik daag iedereen uit om minstens honderd M&M’s in zijn mond te stoppen.” Honderd! Lukt het niet, dan moet je een euro aan een goed doel geven.’

‘En dat goeie doel ben jij zeker!’ roept Clarissa.

‘Nee, dat is ...’ Winston wacht even tot iedereen weer luistert. ‘Dat doel mag je zelf kiezen. Als het mij niet lukt, geef ik de euro aan de opvang voor verslaafden.’

‘Laat nou maar zien’, vindt Tim. Hij probeert zich voor te stellen hoeveel honderd M&M’s bij elkaar zijn. Dat is toch wel erg veel.

Winston houdt zijn telefoon weer omhoog en tikt het filmpje aan. 'Let op.'

Tim ziet dat de eerste zeven handjes M&M's makkelijk in de mond van Winston verdwijnen. Dat zijn er al zeventig.

'Als je lang wacht, smelten ze vanzelf!' roept Wilbert lachend. Winston reageert niet. Tim ziet dat zijn vriend met zo'n blik naar het scherm kijkt alsof hij zelf de ontknoping ook nog niet kent.

De volgende twintig chocoladesnoepjes verdwijnen om de beurt in de mond van Winston, die nu op het scherm een benauwde blik in zijn ogen heeft. Met een mond vol snoep gaat het ademen moeilijker, begrijpt Tim. Hij kijkt rond. Waar is Susan? Hij heeft haar de afgelopen weken meer gemist dan hij wil toegeven.

'Zet 'm op, Winston!' roept Wilbert.

'Je kan het!' moedigt Clarissa haar klasgenoot aan.

Jammer dat het scherm zo klein is. Tim wil nu zelf ook wel weten of het zijn vriend lukt om de laatste tien M&M's in zijn mond te proppen.

Winston pakt een snoepje van het laatste groepje en schuift dat tussen zijn bijna dichte lippen door in zijn mond. Zo volgen er in snel tempo nog zes.

'Het gaat lukken, zeker weten', zegt Clarissa. 'Honderd M&M's, dat is echt veel.'

Juist als Winston het achtennegentigste snoepje pakt, vertrekt zijn gezicht, er komt een paniekerige blik in zijn ogen ... Dan klinkt er een harde nies, gevolgd door het getik van allemaal snoepjes die hard tegen het scherm van de telefoon schieten.

'Mislukt!' roept Wilbert. 'Dat kost je een euro.'

'Maar wel erg leuk', vindt Melanie. 'Er zitten nu zeker krassen op je scherm?'

Winston schudt zijn hoofd. 'Ik heb een screenprotector.'

'Dit ga ik vanavond ook proberen.' Wilbert knikt enthousiast.

‘Staat het filmpje al op YouTube? Ik weet zeker dat mijn broertje het ook geweldig vindt.’

‘Jongens!’ roept Clarissa ineens. ‘Iedereen is al naar binnen.’

‘Heb je Susan al gezien?’ vraagt Tim aan Winston, als ze naast elkaar over het plein naar de deur lopen.

Winston haalt zijn schouders op. ‘Geen idee. Waarom vraag je dat eigenlijk?’

‘Zomaar.’

‘Ah ...’ Winston grijnst veelbetekenend.

‘Dit is een ramp’, fluistert Winston, als ze in het lokaal zitten.

‘We hebben hem niet alleen voor wiskunde, maar hij is ook onze klassenleraar.’

‘Misschien wil hij meedoen met de M&M-challenge’, oppert Tim.

‘Buitendam?’ Winston trekt een vies gezicht. ‘Die man is zó saai.’

‘Als de heren op de achterste rij ...’ Dan gaat de deur open. Een meisje met lang, zwart haar staat in de deuropening en glimlacht vriendelijk.

‘En daar hebben we Susan.’ Meneer Buitendam fronsst zijn wenkbrauwen. ‘Staat jouw wekker nog in de vakantiestand?’

‘Sorry meneer.’ Susan veegt een haarlok uit haar gezicht en kijkt schuld bewust. ‘Ik was de tijd helemaal vergeten. Dat is ook zo lekker van vakantie. Dat je ...’

‘Stop maar.’ Meneer Buitendam steekt zijn hand op. ‘Ga snel zitten.’

‘Hé.’ Winston stoot Tim aan.

‘Wat is er?’

‘Zoals jij naar Susan zit te kijken.’ Winston schudt zijn hoofd.

‘Je rolt bijna van je stoel van bewondering.’

‘Vind jij haar niet knap dan?’ Tim kijkt zijn vriend vol onbegrip aan.

Winston kijkt even naar Susan, die intussen naar de lege tafel en stoel naast Clarissa loopt, en haalt dan zijn schouders op.

‘Ik heb op de camping al een vriendinnetje.’

‘Dus toch.’

‘Tim, kun jij nu ook je mond houden?’ klinkt de stem van meneer Buitendam. ‘Ik wil graag beginnen.’

Tim fronst zijn wenkbrauwen, wil reageren, maar laat zich dan toch onderuitzakken. Laat hij zich niet gelijk de eerste dag druk maken om Buitendam.

Winston zit intussen onderuitgezakt en kijkt op het scherm van zijn telefoon. Die maakt zich duidelijk druk om andere dingen.

‘Wat ben je eigenlijk aan het doen?’ wil Tim weten.

‘Wat denk je zelf? Goeie challenges zoeken. Over die M&M’s is iedereen enthousiast. Zeker weten dat er binnen de kortste keren een heleboel filmpjes met M&M’s worden gemaakt. Maar ik ben alweer op zoek naar een nieuw idee. En dat moet nog veel leuker en beter worden.’

Tim staart een tijdje voor zich uit. Ineens schiet hij overeind.

Winston kijkt hem verbaasd aan. ‘Wat heb jij ineens?’

‘Ik? O, niks.’ Tim haalt onverschillig zijn schouders op.

HOOFDSTUK 2

Tim gaat op zijn bed zitten en start opnieuw het filmpje dat Winston heeft gemaakt. Ook al weet hij dat het moment komt, toch schrikt hij elke keer als de M&M's tegen het scherm-pje tikken.

Vanmorgen, op het plein, vroeg hij zich af waarom Winston geen nieuwe poging had gedaan. De honderd haalt hij zeker. Maar nu hij het filmpje thuis een paar keer heeft bekeken, begrijpt hij waarom. Nu praat iedereen op school over het filmpje. Als die laatste drie M&M's ook zonder problemen in zijn mond waren verdwenen, was dat waarschijnlijk niet gebeurd.

Heeft Winston expres geniest? Opnieuw bekijkt Tim het filmpje. Moet je de angstige blik in de ogen van zijn vriend zien, dan de onverwachte nies gevolgd door het getik van de M&M's ... Nee, dit was niet de bedoeling van Winston. Maar daarom juist extra leuk.

Als zijn telefoon trilt, ziet Tim dat Clarissa een bericht op de klassenapp heeft gezet. Hé, ze heeft ook meegedaan aan de M&M-challenge. Aan de reacties te zien heeft een aantal klasgenoten het filmpje al bekeken.

Tim opent het filmpje en ziet Clarissa op een bankje in het park zitten. Ze haalt een zak M&M's uit haar jaszak en telt er honderd af op een theedoek.

Als je ze bij elkaar ziet liggen zijn het er wel erg veel, vindt Tim. Hoe is het Winston gelukt om ze bijna allemaal in zijn mond te krijgen?

Clarissa neemt een handvol chocoladesnoepjes en stopt die in één keer in haar mond. Een tweede hand volgt. Tim ziet dat er

nog een stuk of vijftien M&M's op de theedoek liggen. Clarissa pakt het restant op en knipoogt even naar de camera. Dan doet ze haar mond open en mikt in één snelle beweging de snoepjes in haar mond.

Hè bah! Wat smerig. Tim rilt even als hij de chocolade uit Clarissa's mondhoeken ziet lopen. Een bruin spoor loopt over haar kin. Tussen het bruin zitten allemaal groene, rode en gele stukjes.

Ze heeft het wel gehaald, maar vraag niet hoe. Maar daar lijkt Clarissa niet mee te zitten. Terwijl ze met een tissue haar kin schoonveegt, lacht ze naar de camera en steekt haar tong uit.

Smerig! Moet hij dit leuk vinden?

Verbaasd leest hij de reacties:

Superleuk bedacht.

Nice! Vooral die bruine tong met al die gekleurde spikkels.

Topperdepop, Claris.

Alleen maar positieve reacties. Niemand die het vies vindt.

Zal hij ...? Nee, laat hij dat vooral niet doen. Als hij als enige iets vervelends zegt, krijgt hij waarschijnlijk allemaal negatieve reacties. Hij moet zelf ook een challenge verzinnen. Maar hoe komt hij aan een goed idee? Hij zet zijn ellebogen op tafel en leunt met zijn hoofd op zijn handen. Waarmee kan hij de aandacht van zijn klasgenoten trekken? En vooral die van Susan. Snel swipet hij door de reacties. Nee, Susan heeft nog niet gereageerd.

Hij staat op en voelt of zijn portemonnee in zijn broekzak zit. Laat hij eerst maar M&M's gaan kopen, misschien krijgt hij intussen een idee.

'Ga je ook meedoen aan de challenge?' Het meisje achter de kassa kijkt hem lachend aan.

'Hoe weet je dat?'

‘Lijkt me niet zo moeilijk’, zegt het meisje, terwijl ze de zakken langs de scanner haalt. ‘Ik heb vanmiddag al vijf zakken verkocht. Heb je zelf al een nieuw idee?’

‘Nee.’ Tim schudt zijn hoofd.

‘Ik wel.’

Tim kijkt haar verrast aan. ‘Ga je ook meedoen?’

‘Nee. Ik heb een idee voor jou.’

‘Echt waar?’ Tim houdt zijn bankpas boven de automaat. Terwijl hij zijn portemonnee weer in zijn broekzak stopt, kijkt hij het meisje nieuwsgierig aan. ‘Vertel.’

‘Je moet ze eerst fijnmalen.’

‘Hè?’ Tim kijkt het meisje vragend aan. ‘Waarom?’

‘Dan passen er makkelijk honderdvijftig in je mond.’ Het meisje knikt. ‘Je gelooft me niet, hè? Toch is het zo.’

‘Ahum. Duurt het nog lang?’

Tim en het meisje kijken geschrokken op.

‘Sorry.’ Tim glimlacht verontschuldigend naar de man achter hem en pakt snel de twee zakken M&M’s. ‘Ik laat je het resultaat wel een keer zien.’

Gemalen M&M’s? Tim heeft de twee zakken op zijn bureau gezet en denkt na. Honderd of honderdvijftig fijngemalen chocoladesnoepjes opeten, is dat leuk genoeg? Hij kan het zich niet voorstellen.

Hij zucht en schudt zijn hoofd. Het zal goed bedoeld zijn van dat meisje achter de kassa, maar op deze manier maakt hij geen indruk op zijn klasgenoten. Misschien moet hij een heel nieuwe challenge bedenken.

Opeens weet hij het. Natuurlijk, dat hij daar niet eerder op is gekomen! En het is nog simpel ook.

Hij verschuift zijn bureau naar de boekenkast en zet de telefoon op de tweede plank van boven. Snel schuift hij de stoel achter zijn bureau, gaat zitten en knikt tevreden. De telefoon staat op

de goede hoogte. Hopelijk is een van zijn zussen thuis, want anders lukt het niet.

Snel loopt hij de overloop op en hij tikt op de deur van zijn oudste zus. ‘Stef ... Stefanie, ben je op je kamer?’ Hij doet de deur open en kijkt rond. Die is er niet. Nu heeft hij nog één kans. ‘Geralde.’ Gelijk doet hij haar slaapkamerdeur open. ‘Ah, gelukkig, jij bent er.’

‘Wat is er?’ Geralde kijkt op van haar telefoon.

‘Je moet me helpen. Kom mee.’ Tim heeft ineens een enorme haast. Nu hij een goed idee heeft, moet zijn filmpje zo snel mogelijk online. Stel je voor dat iemand anders ook juist zoiets bedenkt. ‘Kom nou. Het wordt echt heel leuk.’

Geralde schudt haar hoofd. ‘Ik wil eerst weten wat ik moet doen.’

‘Ik ga een te gekke M&M-challenge opnemen, maar dat kan ik niet alleen.’

Geralde is gelijk geïnteresseerd. ‘Wat ga je doen?’

‘Kom nou, dan zal ik het uitleggen.’

‘Oké.’ Geralde staat op. ‘Maar ik doe alleen mee, als ik het leuk vind.’

‘Ben je er klaar voor?’ Tim kijkt vragend naar Geralde.

‘Ja ... Nee, wacht. Ik haal ze alvast uit het zakje.’ Geralde schuift een stapel tijdschriften opzij en telt honderd M&M’s af. Dan knikt ze. ‘Ik ben zover.’

‘Mooi zo.’ Tim haalt nog een paar keer diep adem, dan tikt hij de camera van zijn telefoon aan. Gelijk houdt hij zijn hoofd een eindje achterover en doet zijn mond wagenwijd open.

‘Een ... twee ... drie ...’ Geralde laat de M&M’s een voor een in zijn mond vallen en telt intussen hardop mee.

Tim vangt de snoepjes zoveel mogelijk op met zijn tong en duwt ze gelijk tegen een van zijn wangen.

‘Zestien ... zeventien ...’ Geralde telt rustig verder.

Tim voelt het zweet onder de kraag van zijn shirt kriebelen. Oei, oppassen. Hij voelt dat een M&M op zijn mondhoek valt. Gelukkig rolt hij daarna precies de goede kant op.

Geralde telt intussen door: ‘Negenenveertig ... vijftig. We zijn op de helft. Eenenvijftig ...’

Nog maar op de helft? Hoe kreeg Winston zevenennegentig snoepjes in zijn mond? Tim probeert bewust door zijn neus te ademen, intussen de M&M’s met zijn tong zoveel mogelijk naar de zijkanten duwend. Wat gaat Geralde snel. Hij wappert met zijn hand, probeert duidelijk te maken dat het wat langzamer moet, maar Geralde telt onverstoorbaar verder: ‘Vijfenzeventig ... zesenzeventig ...’

‘Ah. Uche ... uche ...’ Tim schiet overeind, heeft moeite om op adem te komen. Hij moet vreselijk hoesten, hij kan het niet tegenhouden. Als vanzelf doet hij zijn hand voor zijn mond, hij voelt de plakkerige snoepjes. Een paar M&M’s zijn op zijn shirt gevallen. Hij wil ze eraf vegen, met als gevolg een vieze, bruine streep op zijn shirt.

‘Wat deed jij nou?’ Geralde kijkt hem met grote ogen aan. ‘Het ging juist zo goed.’

‘Er kwam ... er viel een snoepje precies in mijn keel en ...’ Tim krijgt opnieuw een enorme hoestbui.

Dan pas beseft hij dat de camera nog altijd loopt. Snel stopt hij de opname en loopt naar de badkamer om een glas water te drinken.

‘Het is leuk geworden!’ Geralde komt al snel met de telefoon achter hem aan. ‘Moet je kijken. Was je het zo van plan?’

‘Wat denk je zelf?’ bromt Tim, terwijl hij zijn gezicht onder de kraan houdt en de chocolade van zijn mond veegt. Dan kijkt hij met Geralde mee naar het filmpje. Wat gek om jezelf te zien.

‘Let op.’ Geralde stoot hem aan. ‘Nu komt het.’

‘Vijfenzeventig ... zesenzeventig ...’ Vol verbazing kijkt Tim naar zichzelf. Wat een chaos. Geen lucht krijgen is niet leuk, maar het ziet er wel superorigineel uit.

‘Goed, hè?’ zegt Geralde. ‘Dit is nog veel leuker dan die honderd vallende snoepjes versneld af te spelen. Zet je het filmpje gelijk online? Dan stuur ik mijn vriendinnen de link.’

‘Geweldig!’ Stefanie steekt allebei haar duimen op. ‘Dit wordt echt een hit op YouTube.’

‘Laat mij eens kijken.’ Vader pakt de telefoon van Stefanie. Al snel schudt hij zijn hoofd. ‘Moet ik dit leuk vinden?’

‘Het hoeft niet.’ Geralde grinnikt. ‘Maar wij vinden het wel leuk.’

‘Het is gevaarlijk’, vindt moeder. ‘Je had wel kunnen stikken in die snoepjes.’

‘Als je een challenge wilt doen, doe dan iets grappigs en onschuldigs’, zegt vader.

‘Zo snel stik je niet’, vindt Stefanie. ‘En dit is tenminste spannend.’

Tim knikt. Als Susan nu maar kijkt!